

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **H. W.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.

inicjatywy Sądu Rejonowego w K. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W wystąpieniu wskazał na Sąd Rejonowy w W., jako na ten, w którym istnieje szansa przeprowadzenia rozprawy z udziałem oskarżonego, który w okręgu tego sądu zamieszkuje, a którego stan zdrowia uniemożliwia dojazd na rozprawę do sądu miejscowo właściwego.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Opisana inicjatywa jest uzasadniona.

W swym wystąpieniu Sąd Rejonowy wykazał, że nie ma możliwości rozpoznania sprawy H. W. Z dopuszczonego przez ten Sąd dowodu z opinii biegłego lekarza, wydanej na podstawie analizy zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej wynika, że oskarżony od szeregu lat cierpi m.in. na schorzenia typu kardiologicznego, które to dolegliwości uniemożliwiają mu odbycie

podróży i stawienie się przed Sądem Rejonowym w K.. W swej opinii biegły lekarz zawarł ponadto stwierdzenie, że w aktualnym stanie zdrowia H. W. może, przy zachowaniu odpowiednich warunków, uczestniczyć w rozprawie – tyle że w pobliżu miejsca swojego zamieszkania.

Powyższe redukuje praktycznie do zera możliwość przystąpienia do rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym, gdyż oskarżony nie jest w stanie uczestniczyć w rozprawie głównej. Jest natomiast oczywiste, że wyeliminowanie konieczności odbycia przez oskarżonego podróży z (odległego) miejsca jego zamieszkania do Sądu Rejonowego w K., przywraca szansę rozpoznania sprawy, o ile znajdzie się ona w gestii Sądu, w którego okręgu oskarżony mieszka i podlega leczeniu. Nie bez znaczenia jest również to, że wobec H. W. wykonywana jest w innej sprawie kara pozbawienia wolności – w Areszcie Śledczym w W., obecnie zaś oskarżony korzysta z przerwy w wykonywaniu tej kary.

W powyższym świetle należy stwierdzić, że określona przepisem art. 37 k.p.k. przesłanka przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu została spełniona, wobec tego, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się również w realnym zagrożeniu przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. W ocenie Sądu Najwyższego, taka właśnie sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie i dlatego, przez wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.